

Arrest

nr. 136 102 van 13 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 januari 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende een bevel tot teruggedrijving van 8 januari 2015 en de nietigverklaring van een visum van 8 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. NGASHI NGASHI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2014 bood de verzoekende partij zich aan te Zaventem, komende vanuit Kinshasa, Democratische Republiek Congo. Zij was in het bezit van een Congolees paspoort afgegeven op 31 oktober 2014 met visum van het type C afgegeven door de Belgische ambassade in Kinshasa geldig van 8 januari 2015 tot 7 februari 2015. De politiediensten stelden vast dat verzoekende partij verklaart naar België te komen voor een familiebezoek, dat hij, gevraagd naar zijn bestaansmiddelen, 300 euro

en een visakaart van een derde voorlegt; dat verzoekende partij een verblijf beoogt van vijftien dagen en aangezien de visakaart van een derde niet in rekening kan worden genomen het bedrag van 300 euro onvoldoende is volgens de geldende richtbedragen voor een bezoek aan een particulier in België; dat verzoekende partij geconfronteerd met dit gegeven vervolgens verklaart dat hij in zijn bagage nog een visakaart op zijn naam heeft; dat dit na verificatie van de politiediensten niet het geval blijkt te zijn zodat kan worden vastgesteld dat verzoekende partij zich door zijn valse verklaring wil onttrekken aan de binnenkomstvoorwaarden omschreven in de Schengengrenscore en zich op onrechtmatige wijze toegang tot het grondgebied wil verschaffen.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van de vaststellingen die werden gedaan door de politiediensten, de beslissing tot terugdrijving. Dit is de eerste bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt:

“(...) de heer / mevrouw :

naam M. voornaam B. K.

geboren op 11.10.1974 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer OB0709771 afgegeven te MINAFFET op : 31.10.2014

houder van het visum nr. 011215562 van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa geldig van 08.01.2015 tot 07.02.2015 voor een duur van 15 dagen

afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen voor een familiebezoek. Gevraagd naar zijn bestaansmiddelen legt hij 300 euro en een visakaart van een derde voor. Aangezien betrokkene een verblijf beoogt van 15 dagen (terugkeerticket dd. 22.01.2015) en de visakaart van een derde niet in rekening kan gehouden worden is het cash bedrag van 300 euro onvoldoende volgens de geldende richtbedragen voor een bezoek aan een particulier in België. Geconfronteerd met dit gegeven verklaart betrokkene dat hij in zijn bagage nog een visakaart op zijn naam heeft. Na verificatie van de Federale Politie blijkt dit niet het geval te zijn. Door zijn valse verklaring wil betrokkene zich onttrekken aan de binnenkomstvoorwaarden omschreven in de Schengengrenscore en zich op onrechtmatige wijze toegang tot het grondgebied verschaffen.

(...)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 300 euro voor een voorgenomen verblijf van 15 dagen (terugkeerticket dd. 22.01.2015) in België. Volgens de op het ogenblik van afgifte van het visum van toepassing zijnde geldende richtbedragen dient betrokkene in het bezit te zijn van 38 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier. (...)

Eveneens op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot nietigverklaring van het visum waarover verzoekende partij beschikte. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) Meneer M., B. K.

De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____
[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

uw visum onderzocht. Nummer 011215562, afgegeven: 22.12.2014.

het visum is geweigerd
visum is ingetrokken

het visum is nietig verklaard

het

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

er is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument (artikel 32, 1, a), I) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) **Betrokkene verklaart naar België te komen voor een familiebezoek. Gevraagd naar zijn bestaansmiddelen legt hij 300 euro en een visakaart van een derde voor. Aangezien betrokkene een verblijf beoogt van 15 dagen (terugkeerticket dd. 22.01.2015) en de visakaart van een derde niet in rekening kan gehouden worden is het cash bedrag van 300 euro onvoldoende volgens de geldende richtbedragen voor een bezoek aan een particulier in België. Geconfronteerd met dit gegeven verklaart betrokkene dat hij in zijn bagage nog een visakaart op zijn naam heeft. Na verificatie van de Federale Politie blijkt dit niet het geval te zijn. Door zijn valse verklaring wil betrokkene zich onttrekken aan de binnenkomstvoorwaarden omschreven in de Schengengrenscode en zich op onrechtmatige wijze toegang tot het grondgebied verschaffen. (...)**

2. Over de rechtspleging

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Zij wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De procedure is, luidens artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, schriftelijk en de Raad kan enkel acht slaan op de elementen die in het verzoekschrift werden opgenomen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 41, § 1, 42 en 58 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966.

Zij houdt voor van Angola afkomstig te zijn (*quod non*), geen Nederlands te kennen doch in het Frans ondervraagd geweest te zijn, zodat de beslissing in het Frans had moeten worden genomen.

Deze beschouwingen missen elke grondslag. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij laat gelden dat de *in casu* bestreden beslissing tot teruggedrijving een politie maatregel uitmaakt, die in de taal van het gebied waar verzoeker wordt aangetroffen, moet worden opgesteld, en dat gezien betrokkene werd aangetroffen in Zaventem, gelegen in het Nederlandse taalgebied, het Nederlands voor een dergelijk beslissing mag worden gebruikt (RvS, nr. 79.300 van 17 maart 1999; RvS, nr. 69.576 van 13 november 1997).

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.

3.3.2.2. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) machtsoverschrijding en manifeeste beoordelingsfout. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Omwille van de onderlinge samenhang worden deze middelen samen behandeld. In zoverre verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een manifeeste beoordelingsfout, dient te worden aangenomen dat zij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Tevens doelt zij, in de mate dat zij de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelke het bestuur dient te beslissen rekening houdende met alle elementen die de zaak kenmerken, op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij 300 euro heeft voorgelegd evenals een visakaart. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij ten onrechte de visakaart niet in overweging heeft willen nemen argumenterende dat deze toebehoorde aan iemand anders. De houder van deze kaart is immers N. M., een collega en vriend van verzoeker, tevens bedrijfsleider van het Total-station. De verwerende partij heeft geen rekening willen houden met het profiel van verzoeker, een 'general business manager', bedrijfsleider van een Total-station in Kinshasa. Verzoeker geniet van een stabiel en regelmatig inkomen en is verre van een potentiële kandidaat voor 'economisch asiel'. Verzoeker is van oordeel dat hij met de middelen in zijn bezit in staat is om in het onderhoud van zijn verblijf te voorzien. Bovendien, zo stelt hij, werd hem een visum toegekend omdat hij alle nodige documenten heeft voorgelegd en vooral omdat hij het profiel heeft van iemand die de nodige middelen heeft om zich een vakantie in Europa te veroorloven. Het bestuur heeft om deze reden dan ook geen rekening gehouden met alle elementen zodat de beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd. Artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet is om deze reden geschonden.

Uit het concrete betoog ter ondersteuning van het middel, lijkt verzoeker niet te betwisten dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk is gemotiveerd maar betwist hij wel dat de motieven die hem werden meegedeeld de bestreden beslissing in rechte en in feite kunnen verantwoorden, blijkt dat de verzoeker

niet de formele motiveringsplicht maar de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert (cf. RvS 2 februari 2010, nr. 200.386).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden terugdrijvingsmaatregel steunt op de volgende, uitdrukkelijke motieven:

“E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen voor een familiebezoek. Gevraagd naar zijn bestaansmiddelen legt hij 300 euro en een visakaart van een derde voor. Aangezien betrokkene een verblijf beoogt van 15 dagen (terugkeerticket dd. 22.01.2015) en de visakaart van een derde niet in rekening kan gehouden worden is het cash bedrag van 300 euro onvoldoende volgens de geldende richtbedragen voor een bezoek aan een particulier in België. Geconfronteerd met dit gegeven verklaart betrokkene dat hij in zijn bagage nog een visakaart op zijn naam heeft. Na verificatie van de Federale Politie blijkt dit niet het geval te zijn. Door zijn valse verklaring wil betrokkene zich onttrekken aan de binnenkomstvoorwaarden omschreven in de Schengengrenscode en zich op onrechtmatige wijze toegang tot het grondgebied verschaffen.

G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 300 euro voor een voorgenomen verblijf van 15 dagen (terugkeerticket dd. 22.01.2015) in België. Volgens de op het ogenblik van afgifte van het visum van toepassing zijnde geldende richtbedragen dient betrokkene in het bezit te zijn van 38 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden.

Aldus blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat de verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van de voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven om reden dat hij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zijn verblijf te schragen. Verzoeker is immers slechts in het bezit van 300 euro voor een voorgenomen verblijf van 15 dagen (zijn terugkeerticket voorziet dat hij in België blijft tot 22 januari 2015). Volgens de op het ogenblik van het visum van toepassing zijnde richtbedragen diende verzoeker in het bezit te zijn van 38 euro per dag voor een verblijf bij een particulier. Het is uiteraard de vreemdeling zelf die moet aannemelijk over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, en het doel van de reis moet kunnen staven. Geenszins kan zij zich hierbij beroepen op de visakaart van een derde persoon, die ook niet het familielid is dat zij beweerdelijk kwam bezoeken.

Dat er naderhand door de advocaat geld zou zijn afgehaald met de visakaart, betreft een a posteriori gegeven, dat ook niet aantoonde dat de vreemdeling zelf over voldoende bestaansmiddelen beschikte toen zij werd tegengehouden door de grenspolitie. Bovendien blijkt dat toen verzoekende partij gewezen werd op het feit dat zij enkel een visakaart van een ander persoon bij zich droeg, zij dan verklaarde ook een visakaart op eigen naam bij zich te hebben in haar bagage, wat bij controle niet het geval bleek te zijn. Dit onderdeel van de motivering wordt door verzoekende partij niet weerlegd.

Ook de vreemdeling aan wie een visum werd afgegeven, moet zijn reisdoel kunnen staven bij aankomst in het betreffende land en over voldoende bestaansmiddelen beschikken voor de duur en vorm van het verblijf en de terugreis. Het feit dat de verzoekende partij in het bezit is van een Schengenvisum, staat er voorts niet aan in de weg dat voor het betreden van het grondgebied kan worden nagegaan of de betrokkene voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. Naar aanleiding van deze controle is gebleken dat dit niet het geval was. Het gegeven dat zij een ‘general business manager’, bedrijfsleider van een Total-station in Kinshasa is en geniet van een stabiel en regelmatig inkomen en verre van een potentiële kandidaat voor ‘economisch asiel’ is doet prima facie geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij op deugdzame

en wettige wijze kon vaststellen dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

Er worden geen ernstige middelen aangevoerd.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker is van oordeel dat de uitvoering van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM zal impliceren. De Democratische Republiek Congo maakt immers een turbulente periode door waarbij de ordediensten alle personen arresteren die verdacht worden tegen het derde mandaat van Kabila te zijn.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze laatste bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn uiteenzetting beperkt tot een verwijzing naar de algemene situatie in zijn herkomstland zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker immers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Verzoeker beperkt zich *in casu* tot een theoretische uiteenzetting en verzuimt een begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat hij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER